

102222

Haige aneke.

1. Vaene, armas aneke,
haige on su jalake.
Pugedes sa läbi aia
murdsid kahjuks oma jala.
Nüüd ei enam käia saa,
ah, kui kurb vaid lamada.

ARHIIVKOGU

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

4626.7992

2. Seda tõest ei tahaks mä,
aga murtud jalaga
asi võib veel kurjast minna,
kui sind pea ehk nähtaks praena.
Seekord andestan, kuid hoia,
et ei enam juhtuks nõnda.
3. Aiad ehitud on selleks,
et ei nendest üle pääseks.
Ja kus aiad seisvad ees
ei saa läbi pugedes
ilma valu tegemata,
ilma tervist ohvrinata.
4. Ah, nii mõni inimsüda
loob ka endal valu, häda
seega, et ei hooli tõkkeist,
üle astub keelat piirest
maale, mis nii ahvatleb,
kuid kus hinge rahu kaob.
5. Pea sääl vaene süda märkab,
kuidas patt ta vangi võtab.
Haavu valusaid hing saab,
patuporri järjest vaob.
Kui nüüd armast Jeesust poleks,
hukkumine kindel oleks.
6. Aga Jeesus suurest armust
püüab eksnuid päästa järjest.
Patuporist välja kisub,
oma veres puhtaks peseb.
Tagas' oma riiki toob,
elu uuest' helgeks loob.

Valelik ja petis.

Keegi jutustab järgmist: Kui me alles lapsed olime, kasvasime omale kaks väikest rebast. Suures kastis magasid nad ja igal hommikul viisime neile kausitäie piima. Väga ilusad olid need väikesed loomad ja me mõtlesime: „Paneme tähele, need ei tee midagi kurja.“ Aga väikesed rebased kasvasid päev-päevalt ja need

Aga väikesed rebased kasvavad päev-päevalt.

alul nii süütud loomad said pärast meile pahanduseks. Nad purustasid, mis iganes kätte said ja oma teravate hammastega hammustasid oma häätegiail sõrme. Lõpuks lipsasid nad minema. Rebased ei lase end juba tuideks muuta.

Samuti on ka iga vale, mis sa räägid, ka siis, kui see vast naljana kõlab, üks selline väike rebane. Ta ei või oma päritolu salata. Iga vale tuleb saatanast, kes on valelikkude isa. Kui sa kurjuse, argtuse, või mõnel muul põhjusel valestad, astub see tige rebane sinuga ühendusse ja kuna ta on vaenlane, kelle võitmiseks Issand

Jeesus pidi nii halastamatult surema, on iga vale Jumalale teotuseks. Mitte inimestele, vaid esmajoones Jumalale teed sa ülekohut; mitte teistele, vaid iseendale teed sa seega sügavaimat kahju. Sest ilmutusraamatus on kirjutatud: „Väljas on valelikud“. Kuldsest linnast ja inglite seltsist välja jäetud! Kas pole hirmus?! Seepärast, mu noor sõber, ütle julgelt tõtt! Jeesus on tõde, ja tema aitab sind läbi ilma vale vajaduseta.

Laps Betlemmast.

Aafrikas, kus misjonärid töötavad, elavad mustanahalised inimesed, keda kaffriteks nimetatakse. Kord üks kaffripoiss oli oma seltsilistelt kuulnud jutustust Betlema lapsest, kes on tulnud selleks, et inimesi õndsaks teha. Palju ei teatud talle sellest kõnelda, kuid ta tundis endas igatsust, rohkem teada saada sellest ime-likust lapsest. Siis anti talle nõu, misjoniasutusse minna; sääl tunnevad kindlasti kõik lapsukest Betlemmast. Nii asuski kaffripoiss teele. Kuid pärale jõudes nägi ta sääl vaid musti inimesi ja mängivaid lapsi, kes just samuti välja nägid, kui tema. Nad olid ainult veidi puhtamad ja vähem metsikud. „Nende seas ei või ju ometi lapsuke Betlemmast olla,“ mõtles poiss. Äkki jäi ta liikumatult seisma. Maja ees, kuhu ta praegu läheneda tahtis, mängis misjonäri neljaaastane tütreke. Tal olid kuldsed

lokkis juuksed, taevasinised silmad ja põskedel õrn puna nagu roosil. Nii kaunist last polnud ta veel kunagi näinud, ja ta ei kahelnud sugugi, mõeldes, et see ta otsitav laps Betlemmast ongi. Aga suur, must poiss ei julenud lähemale astuda; ta vaid seisis eemal ja vaatles kiindunult imeilusat last. Sää! tuli ema ja kutsus lapse tuppä. Pidi vaene poiss nüüd jällegi oma teed minema? — Ei, ta jäi seisma, mõeldes, et ehk tuleb laps uuesti ja ta võib teda jälle näha. Aga laps ei tulnud. Lõpuks pöördus ta kellegi vana, temast mööduva kaffrinaise poole, kes väga sõbralik välja nägi. Sellelt küsis ta blondi tütarlapse — Betlemma lapsukesese järele. Aga naine ei mõistnud, mida ta õieti tahab. Märgates lõpuks poisi eksitust, viis ta teda misjonäri juurde. See avas ühe suure raamatu, milles oli palju pilte ja ilusaid jutustusi. Mainitud raamat oli pildipiibel. Sää! oli ka pilt Betlemma lapsukesega sõimes. Ja lahke mees jutustas mustale poisile Jeesuslapsesest; blondlokkidega tütarlaps istus ka sää! ning kuulas päält. — Nii tuli veel palju pilte Jeesusest, kuid üks pilt köitis teda erilisel. See ei kujutanud enam sõime, vaid risti. Ja misjonär jutustas Jeesuse valutest Kolgatale, ning kuidas ta sää! risti löödi.

Nii õppis poiss tundma seda aulist last Betlemmast ja Önnistegijat Kolgatalt. Seejuures kasvas temas tõsine igatsus elu järele, mis Jeesuses, kuni tohtiski isikliku päästmise Tema veres läbi elada. Ta sai ristitud ja kristlaste kogudusse vastu võetud.

Vaene kuningas.

17. aastasajal valitses Venemaal suur ja vägev keiser, tsaar Ivan. Et paremini ise oma rahva elu ja häda tundma õppida, selleks esines ta rahva hulgas kord kaupmehena, kord kerjusena.

Nii tuli ta kord katkiste riietega kerjusena ühte Moskva lähedasse külla. Õhtu saabudes palus ta talunikelt öömaja, kuid ükski ei tahtnud kerjust vastu võtta. Keegi ei andnud talle tükikest leiba ega ütelnud head sõna. Peadrapputades tahtis ta juba väikesest külast lahkuda, kui ta küla lõpus üsna üksiku, väikese õlghüti avastas.

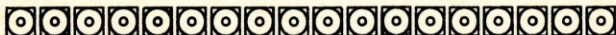
Sääl elas vaene pops oma naise, viie lapse ja vanavanematega. Sel ööl pidi sündima neile veel kuues laps. Kaastundlikult võttis ta arvatava vaese kerjuse vastu, andis talle leiba, mett ja mune, et ta end täis süüa võiks. Ta jutustas ka võõrale, et ta lapsukest ootab ja seepärast täna kõik neil nii rahutu on. Valmistas siiski oma kitsa hüti nurka värsketest õlgedest aseme, et võõras sääl väljapuhata võiks.

Öösel sündiski oodatav lapsuke. Täis rõõmu võttis talupoeg lapsukese kätele ja näitas seda ka kerjusele. See valgustas küünlaga lapse nägu ja ütles: „Ma olen nüüd prohvet. See laps toob teile majja õnne. Ma näen Teid, Teie lapsi ja vanavanemaid suures mõisas, ühes ilusamas majas elavat. Ja see peab enne tõeks saama, kui teie mõtlete.“

Varahommikul lahkus kerjus. Talupoeg ei osutanud aga mingit tähelepanu kerjuse sõnadele ega mõtelnud enam üldse nendele. Umbes kuus tundi hiljem kuuldus külas hobuste, vankrite ja ratsurite müra, mille keskel tore keisri vanker sõitis. Soldatid aga ja keisri kaardiväelased jäid väikese õlghüti ette seisma. Sääl väljus kullatud riigivankrist keiser ise ja lähenes hüti ees seisvale vaesele talunikule. Kohkunud talumees suutis end vaevalt koguda, kui keiser hütti sisselaskmist nõudis, sääljuures end kui öösist kerjust esitades. Nüüd kinkis ta vaesele perekonnale rikkalikult raha ja korraldas sedamaid kolimise ilusasse, Moskva lähedal asuvasse mõisa.

Niisugune „vaene“ kuningas paistab ka Issand Jeesus olevat. Ta klopib paljude südameuksele ja igatseb sisselaskmist, aga vähesed avavad. Kes teda aga vastu võtab, neile annab ta meelevalda Jumala lasteks saada. Sellised jumalalapsed omandavad varandused, mis neid õnnelikuks teevad. Aga enne kui Jeesus täielikult südamesse asuda võib, peab ta seda esiteks puhastama, nagu ta Jeruusalemma templit eeskujulikult puhastas. Siis muutub selline inimsüda rõõmsaks ja õnnelikuks. Oh, lase sina Õnnistegija sisse, siis võid sa juubeldades öelda:

„Kel Jeesus on,
sel kõigest küll!“

Parim kirjatöö.

Pidime kirjutama kirjandi: „Ema käed“. Õpetaja ei annud lähemaid juhatusi selleks, ütles ainult sisuks ema käte tegevuse. Matsimäe Triinu kirjandi luges õpetaja ette: „Ema käed! — Ühe käega teeb ema võid. Teisega hoiab ta Piiblit süles. Teisega paikab ta ise töökuube. Teisega keedab ta. Teisega punub mulle patsi, enne kui kooli lähen...“

„Teisega — teisega — teisega,“ ütles õpetaja naerdes. Meie muigasime pilkavalt. „Matsimäe Triinu, ega su ema pole ometi tuhandejalgne! Niipalju käsi! Kuipalju siis õieti?“ — „Kaks kätt isa jaoks,“ vastas Triinu eksitamata. „Seitse last — ka igäühe jaoks kaks — teeb kokku nelitest kätt. Köök, tall ja põld — jälle igäühe jaoks kaks — teeb kuus. Kaks vaeste jaoks — teeb jälle kaks. Kaks Jumala, Issanda, jaoks, kui ta palvetab — teeb üldse kokku kakskümmendkuus emakätt.“ — „Matsimäe Triinu,“ ütles õpetaja tõsiselt, „Jumalal on ka kaks kätt sinu ema jaoks, kaks armurohket õnnistuskätt! — Sa oled parima kirjatöö teinud.“

„Valguse“ kirjastus, 1937.

„Külvaja“ Tallinn, Rataskaevu 6.